

Det synes derhos i og for sig naturligt, at den Kommune, hvori en Person i en længere Tid har opholdt sig, som har høftet Fordelen af hans Arbejde, og til hvis Udgifter han muligvis har ydet Bidrag, ogsaa, naar han bliver trængende til Fattighjælp, maa forsørge ham, medens det kan fremtræde som særlig ubilligt, at den Kommune, der ifølge de muligen rent tilfældige Forhold ved hans Fødsel er at anse som hans Fødekommune, for stedse skal bære Byrderne ved hans Forsørgelse. Erhvervelse af Forsørgelseshjem gennem Ophold er endelig det Tilvante og Overleverede, der i Kraft af det Bestaaendes Ret synes at maatte bibeholdes, saalænge det ikke klart kan paavises, at det er urigtigt.

Hvad Opholdets Varighed angaar, er ligeledes den nuværende Rets Regel om et Tidsrum af 5 Aar bibeholdt. Fordring om Ophold i et længere Tidsrum vilde besværliggjøre Beviset og vilde ofte føre til, at den trængende maatte henvise til Forsørgelse i sin Fødekommune, saaat de samme Indvendinger, der kunne anføres imod udelukkende at holde sig til denne, tildels vilde finde Anvendelse herpaa. Paa den anden Side vilde Fastsættelsen af en for kort Frist for Opholdets Varighed blive særlig bebyrdende for Kjøbstæderne og andre Forretningscentra, hvortil Arbejderbefolkningen søger, og vilde endog kunne lede til, at en Kommune, der forbigaaende var Sædet for et enkelt større Foretagende, vilde blive Forsørgelseskommune for de ved samme for en Tid beskæftigede Arbejdere; der vilde derhos med en saadan Regel opstaa Farer for, at Kommunalbestyrelserne vilde bestræbe sig for snarest muligt at befri sig for Personer, der kunde befrygtes at blive trængende til Understøttelse, saa at den Fattige vilde faa forøget Vanskelighed ved at vinde Fødselse og blivende Hjem udenfor sin Forsørgelseskommune. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at ifølge den ældre Lovgivning var et Ophold af 3 Aar i en Kommune tilstrækkeligt til at erhverve Forsørgelseshjem, men at Ulemperne herved vare saa følelige, at de foranledigede en Petition fra Provindsstænderne om, at Tidsrummet maatte blive forlænget, hvilket blev taget til Følge ved Bl. af 6. November 1839, der bestemte, at der derefter skulde udtræves 5 Aars stadigt Ophold i en Kommune til Erhvervelse af Forsørgelsesret sammesteds.

I Konsekvens af de nysaanførte Bemærkninger imod Forsørgelsesrets Erhvervelse ved et ganske kortvarigt Ophold i en Kommune har man ikke i nærværende Lovforslag optaget en tilsvarende Regel til den i Blafat af 28. Decbr. 1827 § 1 jfr. Bl. 6. Novbr.

1839 § 3 indeholdte, hvorefter den Trængende, der intet ordinært Forsørgelseshjem har her i Riget, skal forsørges paa det Sted, hvor han i de sidste 5 Aar længst, dog i det mindste i 1 Aar, har opholdt sig. Enhver, der ikke har noget ordinært Forsørgelseshjem her i Riget, betragtes efter nærværende Lovforslag som hjemløs og vil i Trangstilsælde være at forsørge af den Kommune, hvor han findes trængende, saaledes at udenfor Kjøbenhavn Omkostningerne ved hans Forsørgelse fordeles paa en større Kreds. Ved Bestemmelsen af Omraadet for denne Kreds har man ikke ment at burde sondre mellem By og Land, hvorimod man har fundet det rimeligt, at saavel disse Omkostninger som de i §§ 55, 61 og 62 ommeldte reparerer paa Amtsradskrederen og de i Forbindelse med denne staaende Kjøbstæder efter Folketal; for Bornholms Vedkommende skulle de afholdes af den for dens Kjøbstæder og Landdistrikt fælles Repartitionsfond. En saadan Ordning er allerede i visse Tilsælde hjemlet ved den gjældende Lovgivning jfr. Lov om Fattiges med Fleres Hjemmelse af 14 Marts 1867 § 2 og Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 20 April 1888 § 22 og vil ikke frembyde saa meget Rum for Tvivl og Tilsældigheder som den i Bl. af 28. Decbr. 1827 § 2 omhandlede Fordeling.

Ifølge Lov af 12. Marts 1864 er der fastsat et bestemt Maximum for de Forplejningsomkostninger, som en Persons Opholdskommune kan forlange refundere af hans Forsørgelseskommune, hvorhos det i Frd. af 24. Januar 1844 § 14 er bestemt, at de Klædningsstykker, der medgives den interimistisk Understøttede ikke maa sættes højere end til 4 Rd. (8 Kr.). Medens herester en Opholdskommune, naar den af samme ydede Understøttelse ikke overstiger det ovennævnte Maximum, erholder fuld Refusion, faar den kun sine Udlæg delvis erstattede, naar der er ydet en betydeligere Understøttelse. Denne Forskjellighed synes mindre vel begrundet og kan i de hyppigt forekommende Tilsælde, hvor der hengaaer længere Tid, inden Forsørgelseskommunens Erkendelse af dens Refusionspligt opnaaes og vedkommende Trængendes Hjemmelse kan effektueres, paaføre Opholdskommunen forholdsvis betydelige Omkostninger paa en andetsteds hjemmehørende Person. Den gjældende Regel er ogsaa jævnlig i Praxis vanskelig at bringe til Anvendelse, og mange af samme opstaaende Tvistigheder mellem Kommunerne kunne kun løses paa vilkaarlig Maade. Man har derfor foreslaaet, at den forsørgelsespligtige Kommune skal refundere $\frac{3}{4}$ af samtlige de af